

**Έκείνος ό Χαμύτ ό ξεχασμένος
μέ γυναίκα φαίνεται ντυμένος.**

**Τάδε λέγ' υπερφάνως
ένας άλλος Σουλτάνος.**

Εμ' εκείνος, τσελεπή,
πούπια μέ της φούκταις αίμα,
πού κι' ό Γλάδσταν μ' είχε π'ή
μπόγια και φοιά μέ Στέμμα.

Τώρα πιά συφερασμένος
αίμα δέν άπομιλώ,
κι' όλόμνάχος κλεισμένος
μέσ' στην' Αλατινή ζδ.

Εμ' εκείνος ό Καλίφης, που δέν έκανα νισάρ,
μ' ένα κι' άλλο μου χαρέμι,
και τ'ά ντέρτα μου δέν γράφει
μύτε κι' Ούλεμά καλέμι.

Οι Νεότουρκοι ταύτά μου τέχνη κάνει τελατίνι,
κι' από τό Γιλδί, έκείνοι
μ' έφεραν' στην' Αλατινή.

"Αχλέκτινο τό συνάφι,
πούγινε παντού φοδέρα,
μ' έπερβίρισε μιά μέρα
τό γνωστό σικτιρ πλάφι,

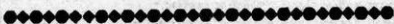
Τουτ' όι μπόγης που λές
μ' ένα βραμοκομπάτο
κάθε μέρα της χολακι
μου της φέρουν άνω κάτω.

Πανε κόποι μου μεγάλοι,
και τ'ά πλούτη, πούχα βγάλει
έν ιδρώτι του προσώπου,
τώρα τάκαναν θυσία

κι' έγιναν περιουσία
ένος κι' άλλου παλαηθρώπου.

Μά σαν' κούταξα την ζάλη,
τήν φουρτουνα και τό χάλι,
πούχ' ή τωρινή Τουρκία.

Τώρα, που κτυπαθούν' έκείνοι,
μέσ' από την' Αλατινή
τβετριφά με γυναίκατα.

**Προσφώνησις του «Πρασουλή
στον Ηκатиσάχ τόν ασδνταλή.**

Φ.— Σέ γνωρίζω κι' απ' την κόψι
του σπαθού την τρομερή,
σε γνωρίζω κι' απ' την όψη,
όπου μαζάει του Σουρφή.

Του κλεινού Σαρκέτ ή φίσα
σε κατήνησε φτωχό,
κι' στην' Αλατινή μέσα
σε ξεχάνουν μοναχό.

Έτσι μέσα λαχταρούσε
για τον θρόνο, τσελεπή,
κι' ένα στόμα καρτερούσε
ξβγα πάλι να σου π'ή.

Πλην ανέλιπτος ήμέρα
σ' έχαρέτσε χαρέ, κι' έφυγες απ' έκεί πέρα
μέ φορέματα κυρά.

Ήθεσαν τὰ τόσα κλέη
τοῦ φρικτοῦ Σερκὰτ Πασσα,
καὶ ντυοῦσε γὰρ σένα λέει:
Πατισάχημ τὴν γυάσα.

Ἦθε τὴση προκοπὴ τῆς Τουρκίας τὸ Καλιράτε
μὲ τὸ νέο Κομητάτο,
ποῦ καθιεῖ γὰρ τοσο φρίττει:
καὶ φωνάζει καὶ κηρύττει:
Θεός' σχωρίσει τὸν Χαμίτη.

Παραλαμένο κι' ἡ Τουρκία,
κι' ἐπεκράτησε βλακεία
γὰρ Συντάγματα κι' ἐκεῖ.

Καὶ γὰρ γλεῖψιμο κοκκάλων
οὐρλιάζου μὲς' στὸν σάλο
μοῦρηγοι Συνταγματικοί.

Σύνταγμα κι' αὐτοὶ ἔπιπταν κι' ἔνα νέο ρεμπελό,
ἐπειδὴ μὲ τὸ παλῶ
δὲν ἐλπίζανε καὶ τοῦτοι
πὺς θὰ κάνουν μακροδοῦτι
μῆσα' αὐτὰ δικά σου πλούτη.

Τώρα φεύγου ἀρον ἀρον δι' οἱ Συνταγματικοί,
καὶ τάρνουν μὲς' στὸ γάλι
γὰρ νὰ τὰποσώσουν ἄλλοι
ἀντινοτουρικοί.

Καλῶς ἦλθεσ σὲν γυναίκα
στὴν γνωστὴ ντελαρσέικα,
δηλαδή' στὴ Ρωμορσινη
ποῦ γὰρ προκοπῆς καινοῦρησι
ἔχει σήμερα κι' ἐκείνη
ντεράβαλα πολλὰ καὶ ρούμια.

Ἔθε, Χαμίτ' στὸ μέλλον νὰ ἔρρη ἀνοδοῦνε...
ἐπὶ τῆς Βασιλείας τῆς ἰδικῆς σου τότε
ἔγνε καθὼς ἔρρη ὁ πόλεμος ἐκεῖνος,
ὅπου δὲν τὸν ἔρχάνουν ἀκόμ' οἱ πατριῶται.

Μὲ τούτον ἐπιμήθης
ὕπερποτε, Γαίη,
καὶ μὲ τοὺς Ροῦμ μαζὶ
σὲ δάφνης ἐκαίωθες.

Κι' ἐν βλοὶ σὲ ἔρασαν, Χαμίτ' ἀγαπητέ,
ὅμως ἐμείς ποτέ,
κι' ἔλοι θὰ λέμε πάντα πὺς σὺ πρὸς προκοπὴν
μας ἔδωσες ρομάν.

Σὺ πρωταίτιος καὶ μόνος
τῆς γενναίας μας ἔρρη...
ἐπανόστασι συγγρόνης
οἱ Νεότουρκοι κι' ἐμεῖ.

Νέον Σύνταγμα' στὴν Πόλιν, μὰ καινοῦρη κι' ἔδω πέρα,
καὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
πρῶτος ὁρος ἀμφοτέρων
τὸ γεμίζειν τὴν γαστέρα.

Καλῶς ἦλθεσ, καλῶς ἦλθεσ εἰς αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν,
ποῦ μὲ νέας ἀνορθώσεις ἀνοίξε τὸ ροῦκὶό μας.

ἢ κι' ἀληθινότητα θὰ μείνου' στῶν λαῶν τὴν ἱστορίαν
ἢ δὴ Συντάγματα μεγάλα... τῆς Τουρκίας καὶ τὸ δικό μας.

Αὐτὰ μόνος δίχως ψευδα
ἐπαρμόζονται συνάμα
σύμφωνα καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα,
σύμφωνα καὶ πρὸς τὸ γράμμα.

Ἔθε πρὶν τὰ κακάρωσες
ν' ἀνεβῆς ξανά' στὸ Θρόνον,
καὶ χωρὶς κανένα πόνο
Κομητάτο νὰ σαρώσες.

Ἔθε νέας δόξες δρόμου
'στους' Ὀθωμανούς ν' ἀνοίξῃς,
καὶ νὰ γράφῃς ἄλλους νόμους,
καὶ νὰ σπαῖξῃ καὶ νὰ πῆξῃ.

Ἔθε τοῦ λοιποῦ νὰ δράρῃς φιλελληνικῶς, καλὲ μου,
κι' ἔλ' οἱ Ροῦμ εὐγνωμονοῦντες νὰ σοῦ λέν χαίρ-ὄλε,
καὶ νὰ βάλῃς τὸνομό σου' στὴν συνθήκην τοῦ πολέμου,
ποῦ μικρῶν τὲ καὶ μεγάλων ἐσταμάτησε μισαλά.

Ξέρεις πὺς πῆγαν Ἴταλοί, ποῦ τρῶν μακαρονάδα,
νὰ κάθουν τὴν Ἀρμάδα
μὲς' στὰ περιήρημα σενιά, μὰ τοῦτ' ἡ δοξασιμένη
μὲ κῆτι σύμματα' ἀσφαλῶς ἦταν προσυλαγιμένη,
ἄλλως μὲς' στὸ σπῆτι τῶν ναυμάχους κλασικούς
βεβαίως θὰ τοὺς ἔκαιαν ὡς εἶδος ποντικίους.

Ἴταλικὴ παλληκαριά,
ὅπου τῆς πρέπουσι θούμια...
μπαὶ μποῦμ' ἔροντοῦσανε βασιλεῖ
ἐνθεν κῆκῆθεν ρούμια,
ὅμως αὐτοὶ ἔλοῦσανε τὰ Τουρκικὰ κανόνα
κι' ἔτραγουδοῦσαν ἑπεραὶς κι' ἔτρωγαν μακαρονάδα.

Ἐτὸ βρόντο πῆγαν ἢ βρονταῖς, ἔτὸ βρόντο τὸ μαπαροῦτι...
τὶ γλέντι θὰ τὸ κάναμε μὲ τὴν Ἀρμάδα τούτη,
πλὴν εὐτυχῶς τὴν γλύτωσαν οἱ προσφιλεῖς ναυμάχοι,
ὅπου Φραγκὰ κι' Ἀνατολὴ τὸς ἔχει' στὸ στομάχι.

Ἄνορθοταὶ καὶ 'στους' Ρωμοῦς μὲ τὴση σοβαρότητα,
σκαρπῶν στέλους καὶ στρατούς' ὄλους τὰ δόντια τρῖζου,
βάξουν καὶ τὸν Γεννησάλη σὲ διαθεσιμότητα,
καὶ τοῦ Μανούσου τοῦ γιαιτροῦ κῆστανα δὲν χαρίζουν.

Μὰς ἐπλήγωσαν καιρίως τῆς Τουρκίας συμφοραί,
κι' ἔλα σὺ, φυλακισμένη,
ἄρρωστε, συρροισμένη,
καὶ τραγοῦδα μας κανένα σεβνταλιδικο γιαιρέ.

Δὸς καρδέες περισσοῦς,
καὶ τὸ κράτος τῆς ῥεσοῦς
ἐπανόρθωσέ το σὺ,
ποῦ συνάρεσι Κομητάτου
ἔγιναν τὰ πράγματά του
σὲν καρποῦ, σαλαταῖ.

(Ἔπτε τοικῶτα γλαφερός, κι' ὁ Πατισάχ ὁ τίως,
ὁ πάλιν μεταμορφωθείς,
ἐξηφανίσθη καρδούδης,
καὶ ψάχουν Τουρκοὶ καὶ Ρωμοῖ νὰ τὸν εὐροῦν ματαίως).